

Bohoslužby v Zábřeze 12.srpna 2018

J 6,41-51

Milé sestry, milí bratři, nedávno jsme v jedné obci hledali určitý dům. Vůbec jsme neměli ponětí, kde by se mohl nacházet a tak jsme se ptali místních lidí na cestu. Potřebovali jsme nějakou pomoc či náповědu, abychom se mohli dobře orientovat, abychom mohli najít správnou cestu. A důležitým detailem bylo doptání se u někoho, kdo se tam vyznal a mohli jsme mu tedy věřit, že nás nasměruje správně.

Podobné hledání prožíváme skoro každý den. Lidský život je cestou plnou křižovatek a člověk se tak často musí rozhodovat, kterou z možností zvolí. A ač se to zdá jednoduché, ve skutečnosti je dost náročné rozhodovat se pokaždé jen na základě svého pocitu či moudrosti. Potřebujeme občas napovědět, poradit, ukázat, kudy se dát, jak se rozhodnout. Cesta životem tak není myslitelná bez víry. Mnohé rozhodnutí je totiž otázkou víry. Ať již je to víra v sebe nebo někoho jiného. Ať již věříme svému orientačnímu smyslu, nebo zkušenosti někoho jiného, vždy je naše rozhodnutí krokem víry a nikoliv jistoty. Sázka na jistotu je na cestě života nemyslitelná, protože nikdy dopředu nevíme, kam nás vybraná cesta zavede. Jen to tušíme, jen tomu věříme. Možná by bylo úžasné, kdybychom se mohli nějak přesvědčit, že můžeme někomu opravdu věřit, kdyby přeci jen byla možnost ověřit si správnost své volby. Jenže ono to opravdu moc nejde. Sebelepší prognózy a analýzy nejsou nikdy zárukou, že skutečnost pak nebude jiná. To poznáváme často u mnoha voleb svého života, ať se již jedná o volbu zastupitelů v politice, nebo životního partnera.

S touhou po jistotě, nezvratném důkazu své pravdivosti, se potýkal i Ježíš, když učil Boží lid. Jeho slova jsou velmi posilující, zajímavá, vyzývají člověka k jednání, které je svým způsobem revoluční. A proto se nabízí otázka, na základě čeho lze Ježíši věřit. Námitka jeho protivníků vůči tomu, že přeci nemůže být tím chlebem sestupujícím z nebe, když ho všichni znají a vědí, kdo jsou jeho rodiče, se tak zdá být logická. Jak nás chce přesvědčit o správnosti svého jednání, když v jeho řeči jsou takovéto logické rozpory. Ostatně s takovou námitkou se často setkáme i dnes. Ne všechny věci v Bibli i v Ježíšových výrocích do sebe hladce zapadají. A to se může stát skutečnou překážkou na cestě víry. A někdy to ani nemusejí být rozpory uvnitř

Písma, ale jen třeba nezapadnutí pohledu biblických svědků do naší zkušenosti, do našeho poznání světa.

Námitka protivníků, že nemůže být chlebem sestupujícím z nebe je tedy do jisté míry opodstatněná. Jenže jen do chvíle, kdy se člověk musí sám sebe ptát, proč je to pro něj vlastně důkaz o rozporu Ježíšových slov se skutečností, kterou známe? Co je vlastně možné si představit pod tím, že někdo prohlásí, že sestoupil z nebe? Co k tomu říká lidská zkušenost? Právě tato zkušenost je zde klíčem, který ukazuje, jak se také člověk může mýlit. Zkušenost zde stojí na reálné představě padající postavy odněkud z oblohy. Tak, jak si to představovali v případě oné many, pokrmu při pouti pouští. Jenže už u té many tomu přece nebylo tak, že by z nebe spadly kusy chleba. Alespoň nikde se to v Písmu nepíše. Ona se prostě objevila spolu s rosou. Nespadla z nebe jako déšť. Prostě tu nějakým způsobem byla. Označit ji chlebem sestupujícím z nebe je spíše záležitost původce než prostoru, ze kterého se přemístila. Manu dal Bůh, proto se označuje za chléb z nebes. A s Ježíšem je to stejné. Sestoupení z nebe je hlubší popis jeho původu, nikoliv označení způsobu pohybu. Logický rozpor tedy nastává tehdy, když máme jasnou představu o významu použitých výrazů. Pokud se ovšem dokážeme vzdát toho, že naše představa o významu použitých výrazů je jediná správná, pak také poznáme, že tu nemusí jít o žádný rozpor. Na to také Ježíš poukazuje, když mluví o tom, že všichni budou vyučeni od Boha, že každý, kdo slyšel Otce a vyučil se u něj přichází k němu.

Poznámkou o vyučení se u Otce reaguje Ježíš na přístup jeho protivníků k Božímu zákonu a tedy následnému odsuzování Ježíše, protože jeho jednání se ocitá v rozporu se zákonem Božím. Podobně jako u toho posuzování chleba sestupujícího z nebe, je to i u posuzování slov Písma. Člověk k nim může mít dvojí přístup. Jeden je postaven na vlastním pochopení a porozumění daném promítnutí své zkušenosti do biblických textů. Zkrátka a jednoduše nějak jsme to slovo pochopili a na tom stojíme. Jenže Ježíš ukazuje, že ono tomu může být i jinak. Mluví o vyučení u Otce. Porozumění významu slov Zákona nestojí jen na vlastním porozumění, na vlastní zkušenosti, ale mnohem víc na hledání Božího pohledu, Božího úmyslu, který do těchto slov byl vložen. Ježíš zdůrazňuje, že slova Písma nejsou návodem k uspořádání fungování lidské společnosti, ale jsou výzvou k hledání Božích rad k tomuto fungování. A podobné to je i s hledáním Mesiáše. Boží slovo nedává jasný popis, jak bude Mesiáš vypadat, ale ukazuje k tomu, jak bude jednat. Podle toho je možné jej poznat. Takže kdo v Písmu nehledá sám sebe, ale hledá Boží pohled na svět a na člověka, přichází zcela logicky k Ježíši, protože v jeho jednání poznává společný směr, společný ukazatel pro lidský život.

Těmito slovy o vyučení u Otce se Ježíš odkazuje k víře a její podobě, či vůbec podstatě. Mluví o ní jako o něčem klíčovém pro další lidský život. Je důležité Ježíši věřit. Ale co to znamená, jak to vypadá? Asi takovým základním kamenem je zde Ježíšův výrok, že je chlebem života. Chléb sám o sobě má v sobě hlubokou symboliku. Když se mluví o chlebu, často nemáme před očima jen konkrétní bochník, ale obecně symbol základního pokrmu. Chléb je něco, bez čeho není

myslitelný lidský život. Proto na tento výrok Ježíš navazuje slovy o jedení many na poušti. S jeho působením to má hodně společného. Mana nebyla jen čímsi podivným, co se náhle objevilo na zemi. Byla symbolem Boží péče o člověka. Bůh ji dává ve chvíli, kdy si Izraelité na poušti stěžují na nedostatek něčeho, co by je nasýtilo. Jednalo se o reakci na konkrétní lidskou potřebu. Izrael musel dojít do zaslíbené země a je faktem, že na poušti se za tak dlouhou cestu nedá jen tak sehnat něco k jídlu. Ovšem, i když je chléb základem života, k životu nestačil. Lidé se najedli, měli snad na čas dobrý pocit, protože žaludek byl v klidu. Ale k zajištění života to opravdu nemohlo stačit. Člověk potřebuje víc než pokrm. Potřebuje víc než dojít k nějaké své vlastní spokojenosti nad zajištěním svého života. Mít co jíst, co pít, mít co na sebe a někoho u sebe, to jsou velké starosti a když je člověk vyřeší může se cítit nasycen. Ale nasycen není. Jeho život není naplněn. Proto Ježíš mluví ještě o jiném chlebu z nebe, než byla mana. Mluví o sobě. Mluví o svém životě, který končí na kříži.

Tady je potřeba opravdová víra, protože naše zkušenost někdy říká něco jiného. K životu nestačí jen dobré zásady. Je třeba přijmout i Ježíšovu oběť. To je ten chléb, ze kterého máme jíst, na kterém máme mít účast. Ježíšův život nebude završen triumfem v královském paláci, ale utrpením na kříži. Skončí smrtí, která nám přinese život. Písmo ukazuje k Boží lásce, ale zároveň i nutnosti oběti za lidský hřích, oběti, která má přinášet život. Tato oběť se děje, když umírá Ježíš. Sestoupil z nebe, tedy přišel od Boha, byl Bohem poslán. Ale nejen to. Jestliže je jeho původ v nebi, pak přichází ze společenství s Bohem. Přichází od pramene života, aby zde svůj život položil. Je to cesta, která potřebuje pohled víry, protože z hlediska naší moudrosti a zkušenosti nedává moc smysl. Je tam spousta otazníků, které se těžko odstraňují. Proč oběť, proč ten nejlepší na celém světě? Proč se to týká i těch, kteří si myslí, že jako nevěřící se tím zabývat nemusejí? Není to jen nějaký Ježíšův tah, aby byl zajímavý? Proč nemůže být pravda někde jinde? Mnohé kroky Boží lásky nám opravdu možná nedávají smysl. Na druhou stranu, ten, kdo miluje, ví, že kolikrát také nejedná čistě logicky, ale spíše způsobem, který je mimo jeho rozum. A o to právě jde. Boží láska dává smysl jen tehdy, když celou situaci člověk vidí jejíma očima.

Hledání cesty je otázka víry. Na různých rozcestích a křižovatkách se můžeme obracet k Ježíši Kristu a ptát se ho jako toho nejzkušenějšího průvodce. Zná tento svět, protože do něj přinesl slovo naděje. A zná život každého z nás, protože za nás trpěl, vzal na sebe naše hříchy, nemoci i bolesti. Proto mám může ukázat naši cestu života, poradit, kudy je to lepší a čemu se vyhnout. Přijmout Ježíše jako chléb života znamená právě tuto důvěru, se kterou přijímáme jeho slovo jako spolehlivý ukazatel našeho putování.

Pane Ježíši, dáváš nám sám sebe, abychom poznali, jak veliká je tvá láska. Uč nás spoléhat na tvé slovo a věřit cestám, po kterých nás chceš vodit k prameni i našeho života.

neděle 12.srpna 2018

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 15:55 -

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }